

faa stor Betydning, som de dog, efter Alt hvad der ligger for, virkelig fortjene. Det maa nemlig, trods hvad den ærede Indenrigsminister sagde, gjentages, at disse Tal indeholde den eneste reelle, den eneste virkelige Begrænsning i Lovforslaget. Naar jeg siger den „eneste“, er det Udtryk, dog maaskee noget for stærkt; jeg er bange for, at den ærede Indenrigsminister skal holde sig til det Ord alene og lade alt det Andet falde, og jeg vil derfor lade dette Ord gaae ud, og nøjes med at sige, at i disse Tal er først den virkelige, nærmere Bestemmelse af Banerne givet, idet det ikke kan mistjendes, at de Ord, der findes i Slutningen af § 1, nemlig „i Hovedsagen“ og „lettere, bredsporede Locomotivbaner,“ hvad den ærede Indenrigsminister selv for det sidste Udtryks Bedkommende i sidste Møde erkjendte, kunne siges at have en meget forskjellig Character efter de forskjellige Ministres Opfattelse. Ordet „lettere“ kan, saaledes som ogsaa de forskjellige Overslag og de Forandringer, som disse Overslag allerede have undergaaet, vise, modtage en temmelig forskjellig Character og Betydning, og paa samme Maade kunne ligeledes de Ord, at Banen „i Hovedsagen“ skal anlægges overensstemmende med de Regler, som ere fastsatte for Anlægget af Banen imellem Randers og Aalborg, godt loyalt forstaaes paa en temmelig forskjellig Maade. Det er derfor, at jeg troer, at de opførte Tab have deres væsentlige Betydning, og det er derfor, forekommer det mig, ogsaa unaturligt at laaе Tallene sammen for de to Baners Bedkommende, som ikke ere uadskilleligt forbundne, og som meget vel kunne blive overgivne i Entreprise til forskjellige. De kunne ganske vist ogsaa overdrages til Een, men der er ikke en saadan indre Forbindelse mellem dem, at det, hvis der f. Ex. spares 100,000 paa den større Bane, er naturligt, at disse da den Representationens Medvirkning skulle kunne anvendes paa den mindre.

Hvad angaaer det større Spørgsmaal, som er blevet nævnt, da vil jeg sige, at jeg troer, at den ærede Finansminister allerede ved Sagens første Behandling udtalte det Samme, som han nu har gjentaget, og jeg troer, at de ærede Medlemmer, der have haft saa megen Tvivl i denne Henseende, ikke have lagt Mærke

til to forskjellige Ting. Den ene er, at netop den Maade, hvorpaa Lovforslagets § 4 er affattet, hvor det siges, at Anlægget skal være saldbendt senest til den og den Tid, gjør, at der maa blive et vist Spillerum, som kun kan komme til sin egentlige Bestemmelse igjennem Finantsloven, idet det dermed altsaa er foreneligt, at man f. Ex. slet ingen Udgift gjør i Aaret 1868—69, og den her foreslaaede Jernbane lov har jo ei heller faaet sin Plads i de finantsielle Love, der opregnes i Forslaget til Finantsloven for 1868—69. Der er givet et Spillerum, der først senere kan finde sin naturlige Udfyldning. Der er derhos en anden Ting, som maa fremhæves, og det er, at vel er det ganske sandt, at Finantsloven kun gjælder for et enkelt Aar, men at vi paa den anden Side ganske vist Allesammen kjende Udtryk i Finantsloven, hvorved man endog udtrykkelig kan betegne, at det Arbeide, hvortil der bevilges Pengen, ikke er noget afsluttet for sig, men kun er en Deel af et større Arbeide. Vi have Bevillinger, hvorved der f. Ex. — vi talte jo ganske nyligt under 2den Behandling af Forslaget til Finantsloven om en saadan — tilstaaes 2000 Rd. som første, andet, tredje, fjerde og femte Bidrag i 5 Aar og vi kjende derhos Bevillinger, som ogsaa paa anden Maade betegne, at de kun ere Dele af et Hele (Maa jeg bede om Ordet.) Det vil jeg tillige tillade mig at udtale, at jeg troer, at min ærede Collega, som nu i dette Dieblit begjærede Ordet, sagde for Meget, naar han paastod, at der slet ikke ved den Bevilling, som gaves paa Finantsloven til et vist Jernbanestykkes Begyndelse, skulde kunne stiftes en moralisk Forpligtelse til at fortsætte samme. Dette er efter mit Skjøn formeget sagt. For det første troer jeg nemlig, at der netop i Reglen, naar først Begyndelsen til en Jernbanestrækning er voteret, vil være stiftet en moralisk Forpligtelse til at fortsætte dette Jernbanestykke, men derhos kan Redactionen meget godt tænkes saaledes affattet, at der ogsaa ligefrem er en juridisk Forpligtelse til at fortsætte. Men det, som jeg hele Tiden har været fuldkomment sikker paa, at Regjeringen vilde erkjende — og de Herrer ville tillade mig, at jeg her gjentager en Bemærkning, som jeg tidligere